

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentariorvm, Ac Dispvationvm In Primam Partem Sancti Thomæ Tomvs ...

Complectens ad viginti sex Quæstiones priores, centum & septem
Disputationes in Capita diuisas

Vázquez, Gabriel

Antverpiæ, 1621

Duæ Scholasticorum sententiæ. c.1.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80983](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80983)

ANTEQVAM nostram aliorumque sententiam in medium proferamus, statum questionis paucis explicare necesse est. Atque in primis oblectandum, certum seu infallibile, ut Scholastici loquuntur, aliud esse quam necessarium, aut inevitabile; nam duo priora ad intellectum referuntur, duo vero posteriora dicuntur de ipsis rebus secundum se. Eodem pacto incertum & fallibile ad cognitionem pertinent, contingens autem & liberum rebus ipsis secundum se convenit. De contingencia vero, libertate, & necessitate prædestinationis, & reprobationis iam satis diximus: nunc autem de certitudine, quatenus ad intellectum refertur, differendum est. Et quamvis nulli Catholicorum dubium sit numerum prædestinatorum, & reproborum non solum formaliter, sed etiam materialiter in scientia Dei certissimum esse, ut in priori conclusione instantium, quæstio tamen est, unde hæc certitudo prædestinatorum incipiat, habita ratione instantium, quæ nostro modo intelligendi in decreto Dei constituitur.

In hac igitur controuersia prima sententia Catherini lib. i. de prædest. cap. vii. ubi affirmat aliter certum esse numerum prædestinatorum, quam saluandorum ipse enim, ut vidimus supra disput. 90. distinguit prædestinatos à saluandis. Itaque primum asserit, numerum prædestinatorum certum esse in præfinitione, quia ipsos ante vlla merita decreuit. Eodem modo, inquit, certum esse in præfinitione mediorum gratiæ, quia perducendi sunt ad vitam æternam. Putat enim talia esse media, ut eis positis non sit ipsis liberum non perseverare. Quod si hæc duæ præfinitiones, ita in Deo essent, plane sequeretur, utroque modo non solum esse certum numerum in præfientia post vnam, aut alteram præfinitionem, verum etiam esse necessario ita futurum, & nulla ratione contingentem, & liberum.

Deinde docet, numerum saluandorum non esse certum in electione gloriæ ante omnia opera etiam gratiæ, quia putat, non fuisse eos hoc modo electos, sed communi quadam voluntate simplicis affectus in gloriam ordinatos, cui optime resistere poterant: & idcirco numerum eorum ex electione ante opera nulla cognitione certum esse potuisse.

Postremo asserit non esse certum numerum saluandorum in præfinitione, & providentia mediorum gratiæ operantis; quia communi solum gratiæ præuenti fuerunt, cui & ipsi quoque resistere poterant. Neque enim negat, ut falso illi aliqui ponunt, numerum saluandorum certum esse in præfinitione, quia Deus cum singulis cooperari decreuerit, nec tale decretum Catherinus vlt. quam negat. Itaque cum dicit, augeri & minui posse numerum saluandorum, intelligit de numero non prout est in præfientia Dei, præuisa cooperatione cuiusque, sed absolute, & ex se ante hanc præfientiam ex sola præfinitione mediorum gratiæ operantis, & præuenientis: eo quod existimat, futura nostra opera non aliter à Deo cognosci, quam ex præfientia reali in æternitate Dei, ac proinde in sola præfinitione gratiæ ope-

rantis, & præuenientis, antequam accedat decretum concurrenti, & cooperandi, nihil à Deo certo cognosci. Hanc sententiam videntur mihi sequi Massilienses: Hilarinus enim in epistola ad Augustinum, quæ est ante librum de prædest. Sancti post media in epistolæ de illis ita scribit: Inde est, quod & illud pariter non accipiunt, ut eligendorum quædam esse definitum numerum velint. Sentiebant enim contra Augustinum, ut vidimus disp. 96. cap. 4. prædestinatis non fuisse à Deo præfinitam peculiarem gratiam operantem ad perseverandum, quæ certo Deus cognosceret eos perseveraturos, sed omnibus præfuisse communem gratiam, quæ perseverare possent, & non perseverare. Ideoque in præfinitione auxiliorum gratiæ operantis incertum, & indefinitum numerum prædestinatorum Deo esse putabant. Neque enim omnino incertum numerum saluandorum esse dicerent, qui optime nquerant, omnia futura certo tandem ab æterno à Deo cognosci.

Secunda opinio est Caietani, in hoc articulo, accedunt recentiores, & sequi debent, quos quot assenserunt, prædestinatos electos fuisse ad gloriam voluntate efficacitate quæcumque merita præuisa, quos disput. 89. cap. i. allegauimus. Docent ergo, numerum prædestinatorum in hac electione certum, & determinatum esse, tam formaliter, quam materialiter: ut in prima conclusione expulsum est: atque hoc significasse S. Thom. cum dicit Deo esse certum numerum prædestinatorum, non solum in præfientia (intelligit post opera) sed etiam ratione electionis, & definitionis cuiusdam (intelligit electionem ad gloriam ante opera) sed numerum guttarum aquæ, verminum, & aliarum rerum, imò & reproborum putant non esse hoc modo certum: quia censent hæc omnia non fuisse per se definita ante præuisam causam, ita ut prius Deus vellet esse tot vermes, antequam quicquam aliud vellet, deinde cessare ad hunc numerum præfiniret: sed tot esse voluisse, quod expediebat bono vniuersi, & ad hunc finem causas applicasse. In prima ergo definitione inquit, non determinauit numerum verminum, nec reproborum; quia ex se ipso non voluit ante omnia homines reprobare, sed ut expediebat numero, & fini prædestinatorum: at prædestinatos per se & ante omnia in certo numero elegit efficaciter ad beatitudinem: Confirmant exemplum architecti, qui primum definit mensuram domus, & numerum mansionum, quia hæc est eius intentio: deinde non decernit determinatum numerum lapidum secundum se, sed tot, quot sibi proposito indicat necessarios.

CAPVT. II.

Postrema sententia.

Iuxta, quæ à nobis prædicta sunt disput. 89. ca. 2. disput. 97. cap. 4. s. facile colligimus, quid in hac controuersia sentiendum sit. Primo quidem probabile admodum existimo ex iis, quæ diximus, esse certum ex electione ad beatitudinem ante meritum. Ostendi enim ibi probabile satis fieri, operamini ad gloriam fuisse electum ante meritum gratiæ. Reprobos autem non esse certum numerum ex voluntate reiciendo eos à gloria ante præuisa peccata, mihi sit probabile, quia ut in prædicta disput. 89. cap. 4. s. diximus, quædam esse definitum numerum velint.

Prima opinio
Catherini.
Numerum
prædestinatorum
certum esse in
duplici
definitione.

2.

Docet secundum
non esse
certum in
electione gloriæ
numerus
saluandorum.

Nec in præfinitione
mediorum gratiæ.

Defenditur
Catherini
ab opinione
ei falso imposita.

3.